

יהוא

הדמויות:

יהוא, מלך ישראל
זילפה, אשת המלך המת, יהורם
זיף, ראש-השרים
קטורה, בתו של זיף
עזגד, קצין
מעכה, אשתו הזקנה של עזגד
חייל א'
חייל ב'

תמונה ראשונה

(במרכז הבמה ריבוע גדול של רצפה שיש ששוליה מעוטרים בדוגמת שיבוץ, מסביב לה כסאות. השחקנים נכנסים ומתיישבים על הכיסאות, פניהם אל רחבת השיש. חושך. אור. במרכז הבמה יושב זיף, ראשו עטוף בבד. גם ראשיהם של עזגד ואשתו מעכה עטופים בבד. שני החיילים מקרצפים את הרצפה. קטורה קמה מכיסאה ונכנסת לרחבת השיש)

קטורה: אבא. אבא. אתה שומע אותי, אבא?

(קטורה מסירה את כיסוי הבד מעל ראש אביה. עזגד ומעכה מסירים במקביל את כיסויי הבד שלהם)

קטורה: הוא דיבר איתי, אבא. הוא לא מאמין שאתה חולה. שאיבדת את הזיכרון, אבא. הוא לא מבין. הוא לא מכיר דבר כזה.

זיף: כסא. זה כסא.

קטורה: הוא איים עלי, אבא, אמר שאם הזיכרון לא יחזור, הוא ישלח אותם אלינו... ואתה יודע מי הם ואיך הם...

זיף: כסא. אני מכיר. זה כסא.

קטורה: די, אבא! אני הבת שלך, זוכר?

זיף: אשה טובה...

קטורה: החזקת אותי בידיים, נשפת לי בפנים ואמרת שזו הרוח, זוכר? אתה תזכור, אבא. למעני. אתה לא תיתן לילדה שלך למות, אבא. אתה אוהב את הילדה הקטנה שלך והיא אוהבת אותך.

זיף: זה כסא. שולחן עומד. כסא יושב.

קטורה: הקטנה שלך, זוכר? זוכר מתי שהלכתי לאיבוד בדרך לחברון, ואתה ואמא חשבתם שכבר איבדתם את התינוקת שלכם. שאני מתה. ומתי שחזרתי הכית אותי, עד שכמעט הרגת אותי שוב. הקטנה שלך, אבא, זוכר?

זיף: כסא קטן. שולחן גדול.

קטורה: מספיק, אבא! אפילו פרה, אפילו פרה שצוחקת בבית המטבחיים, בלי זיכרון, בלי דעה, בטמטום, אפילו לה יש רגש אל העגל שלה. אל ההמשך שלה. אני ההמשך שלך, אבא!

זיף: כסא!

(זיף קם על רגליו, לרגע נדמה כי הזיכרון חזר אליו. אבל פתאום הוא מתיישב בהחלטיות על הכסא)

זיף: כסא!

(קטורה מושכת בזעם ויאוש את הכסא מתחתיו. משליכה אותו לרצפה והוא מתפרק לחלקיו)

קטורה: ועכשיו מה? מה זה?!

(שני החיילים מפסיקים את עבודתם. מתבוננים גם הם תוך קינוח ידיהם)

קטורה: מה אתה רואה? כסא? שולחן? מה? מה אתה מנסה לפתור לך לעצמך שם בפנים?

(היא מסתערת על עיני זיף. פוערת את שמורתיו באצבעותיה)

קטורה: אני רואה אותך, אבא, מקופל עמוק. בוא אבא, אני אפנק אותך...

(היא כורכת סביבו את גלימתו)

קטורה: עוד תחזור להיות ראש-שרי הממלכה, מלכים יבואו אליך והכול יחזור כמו מקודם. עוד נזכור הכול ובערב נספור ביחד כוכבים. בוא, אבא, בוא איתי.

(היא מנסה למשוך את זיף איתה, אבל הוא אינו נענה. היא רואה את שני החיילים מתקרבים ונסוגה אל מחוץ לרחבת השיש, חוזרת לשבת בכיסאה)

חייל א': מה זה כבר לזכור, כבוד השר? מה זה בשביל כבוד השר?

חייל ב': אתה זוכר, כבוד השר... זוכר טוב מאוד.

חייל א': הזיכרון זה הכל, כבוד השר. הוא כל הנשים שהכרת.

חייל ב': הוא אבא ואמא.

חייל א': הוא כל מי שמת.

חייל ב': ורק אתה ניצל. כי אתה זוכר כל מי שמת.

חייל א': הוא גם כסא, כבוד השר. אפילו כסא.

חייל ב': כי אתה זוכר: כסא.

חייל א': מה צריך כבר בשביל להיזכר?

חייל ב': רק להיזכר.

חייל א': או בוקס בפנים.

חייל ב' : בעיטה בתחת.

חייל א' : אל תעשה לנו את זה קשה, כבוד השר. גם אנחנו רוצים להיזכר. בשבילנו. כי מה אנחנו? פסיק, שריטה בלתי נחשבת בפני האירועים. גרוד ביצים בארמון, מירוק רצפות. פעם בחודש דפיקה עם תופרת.

חייל ב' : עכשיו אנחנו למעלה, אבל פעם היינו למטה.

חייל א' : והזיכרון שלנו קצר כל כך, כבוד השר.

חייל ב' : בגלל זה אנחנו שמחים שמזכירים לנו.

חייל א' : נכון שאנחנו שמחים לזכור, כבוד השר? חשוב לזכור, כבוד השר, נכון? נכון?

(עזגד מתרומם מכסאו. החיילים מקרבים את זיף אליו)

עזגד : זוכר, ראש השרים? זוכר, אותו יום? אם היית נותן לי להישאר כאן עד הסוף, כל זה לא היה קורה.

(החיילים מכניסים במהירות כסא ושולחן אל משטח השיש)

חייל א' : חשוב לזכור, כבוד השר, נכון? נכון?

(הם נחפזים אל יהוא היושב בצד, קושרים את ידיו, מורחים אפר על פניו, מכסים את ראשו בשק ומרימים אותו על רגליו)

עזגד : ואני אמרתי לך כבר אז, אדוני, באותו יום, השמש עוד

רתחה לי בלחי שמאל אחרי ארבעה ימים על סוס מהגלעד :

הנה, הבאתי את שוחט הכפריים, והקצינים כבר חרצו

אותו, לתלות וגמרנו, כי זה פושע... ראשו כבר התגלגל

מתחתיו, אבל אתה אדוני, החזרת אותו לכתפיו. למה?

למה? ... ידעת מי הוא. מה מצאת בו? ... איך בא אליך?

עם גזר דין מוות בא! דבר אחד אני יודע, אדוני, אם היית

נותן לי להישאר כאן עד הסוף, אותו יום, כל זה לא היה

קורה... אתה זוכר, אדוני?

(חילופי אור, מוסיקה. זיף מתייצב מאחורי השולחן, עזגד לפני השולחן ושני החיילים דוחפים את יהוא ביניהם, מריצים אותו סביב לרחבת השיש)

תמונה שנייה

(החיילים הודפים את יהוא אל רחבת השיש, לרצפה ובעצמם כורעים אחריו)

עזגד: זה האיש, אדוני - יהוא, בן יהושפט, בן נימשי, מפקד חיל המצב בגלעד. אלופי הצבא כבר חרצו אותו. הם מבקשים את ראשו, אבל לא יכלו לסרב לרצונו האחרון להיפגש עם המלך. זה האיש. המלחמה בארם הסתיימה, אבל לא בשביל מפקד חיל המצב בגלעד. הוא נכנס לכפר ארמי, רצח 02 מבני הכפר, ביניהם ארבע נשים וילד אחד. ביתר אותם לשלושה חלקים כל אחד, קשר את קציצי הבשר לסוסים והריץ אותם לתוך הכפרים הארמיים. זה האיש.

זיף: אני שומע.

(החיילים מסירים את כיסוי הראש של יהוא)

זיף: אני שומע יהוא.

יהוא: בכל הכבוד, אדוני, ביקשתי להיפגש עם המלך, עם המלך יהורם. עם המלך יהורם בעצמו.

זיף: המלך לא יכול להיפגש איתך.

יהוא: זו בקשה של נידון למוות. מפקד חיל המצב.

זיף: המלך לא יכול להיפגש איתך. בשביל מה רצית לראות אותו?

יהוא: אני אדבר רק עם המלך ולא בנוכחותו.

זיף: הוא שר צבא.

יהוא: הוא רצה שישפטו אותי. הוא דאג שידונו אותי למוות. אתם לא מכירים את ההרים, גם שר הצבא לא. אתם יושבים כאן בשומרון והמלך יושב ביזרעאל, אבל שם בהרים נהרגים אנשים יום יום. זו מלחמה, אדוני וזה מה שרציתם.

זיף: מה רצינו?

יהוא: רציתם. ככה שיראו. לא אדוני? שיפחדו. כי זה מהשצריך בשביל השקט בהרים. פחד צריך. פחד ברזל. כי לא

אוהבים אותנו על ההרים, אז איך? רק ככה! ואתם יודעים שזו הדרך. שר הצבא יודע ואתה יודע. כולם מבינים שזה מה שצריך.

זיף: מישהו אמר לך. שר הצבא פקד עליך?

יהוא: זה צריך להבין לבד... זה באוויר.

זיף: איזה אויר?

יהוא: באוויר, אדוני, באוויר... כל יום מתים שם אנשים. לארמי

נתקעת בבוקר ביצה בגרון. הוא צועק מים מים ברחוב,

עובר חייל חותך לו את הביצים. אסור לצעוק, נכון? זו

המרדה. שקט צריך, אז מה? תולים אותו? נזיפה. נזיפה

לחייל, זה הנוהג, לא אדוני?

עזגד: לא, יהוא בן נימשי!

יהוא: אני מדבר אל ראש-השרים!... הוא יודע. הוא מבין!

זיף: לא קיבלת פקודה.

יהוא: אדוני... הרגתי מאה במלחמה, ועל העשרים האלה?

הבטחתי שנה של שקט בהרים!

זיף: לא קיבלת פקודה.

יהוא: אז זה לא הכאב, הצער, הבושה על עשרים בני אדם, זה

על הוראה! פקודה! שלא קיבלתי. על פקודה דנים אותי

למוות!

זיף: אתה צריך לדעת בעצמך, יהוא. זה הרבה. זה הכול.

(החיילים מרימים אותו, הודפים אותו החוצה כשהוא מתנגד וצועק)

יהוא: אתם לא יכולים, אסור לכם! אתם לא יכולים. לא. לא! אתם

הסכמתם לכל השחיטות הקטנות... הסכמתם בשתיקה...

ממך... אדוני... אתה ראש השרים. אף פעם לא עצרת. גם

המלך ביזרעאל לא. כי אתם צריכים את הפחד. בשתיקה.

אבל צריכים. אני חייל אדוני! קצין! אם תתלו אולי, תתלו

את כולם. אדוני... את עצמכם אתם תולים... תלו אותי.

(החיילים משתלטים על יהוא, מכוונים חרבות לעברו)

זיף: תשאיר אותנו לבד, עזגד.

(עזגד מסתייג, אבל יוצא. מתיישב חזרה על כסאו. זיף מתבונן ביהוא. שתיקה)

זיף: לא טרוף. יהוא? לא ההנאה מהבשר הקרוע? ... הקרביים הנשפכים?

יהוא: לא אדוני!

זיף: אפילו לא קצת, מעט? הרטט הזה? החיים שפתאום נגמרים, לא? מעט?

יהוא: אדוני, אני לא חשבתי על עצמי.

זיף: לא נזכה לשנה של שקט בהרים, יהוא. הטבח הזה, הצימאון לדם, טרוף! עשרים כפריים קצוצים. זה לא בא ממני. זה לא בא ממני!

(פאזזה. ואז זיף סר הצידה אל עזגד היושב בשולי רחבת השיש. יהוא נשאר בתנוחתו במרכז הרחבה. שני החיילים עדיין מאיימים עליו בחרבותיהם)

זיף: לשם מה ההצגה הזאת, עזגד. הובלת קצין עם שק על הראש לעיני כל העיר.

עזגד: אדוני האיש הוא רוצח...

זיף: הוא הקצין הטוב ביותר שיש לנו בגלעד. החיילים אוהבים אותו.

עזגד: הוא מופרע. כל הכפרים הארמיים יתקוממו בגללו.

זיף: הם לא יתקוממו בגלל מה שהוא עשה, אלא בגלל מה שאתה לא עשית. שנה שלמה לא הצלחת להרגיע את הכפרים הארמיים.

עזגד: אני מקבל פקודות מהמלך.

זיף: המלך חולה ביזרעאל. הוא לא רוצה לדעת על הדם הזה בהרים. מדוע הוא חולה, עזגד?

עזגד: אדוני, אתה מדבר על המלך! ... האיש הזה הוא בריון.

זיף: אז צריך ללמד אותו שלא יתגאה, שלא יצעק את מה שצריך להישאר באפלה. אנחנו זקוקים לאנשים כמוהו.

עזגד: אנחנו זקוקים לו למה? אנחנו זקוקים לאנשים כמוהו לשם מה?

- זיף: נראה.
- עזגד: נראה?
(שתיקה)
- זיף: אני רוצה אותו. אני אלמד אותו.
- עזגד: אני מבקש אדוני, אל תיגע באיש הזה.
- זיף: שמעתי.
(זיף חוזר את תוך משטח השייש)
- זיף: שחררו אותו.
- שני החיילים משחררים את ידיו של יהוא. זיף רומז להם והם מסתלקים
(החוצה)
- זיף: קום. עמוד על הרגליים יהוא. תזדקף... ישר כתפיים.
(יהוא מזדקף בהיסוס. זיף מיישר אותו, נוגע בכתפיו)
- זיף: לך. שנראה.
(יהוא מתחיל להסתובב על שולי משטח השייש סביב סביב)
- זיף: אף אחד לא עומד להתנפל עליך. תתיישר... תנשום.
(יהוא ממשיך בסיבוב עד שהוא נרמז מזיף לעצור)
- זיף: אולי יהוא. אולי. אבל קודם תצטרך לשכנע את המלך
שאינך בריון. שאתה מבין גם את הצרכים הדקים של
הכיבוש בהרים. אביא אותך אליו אם תלמד איך לדבר.
אני אלמד אותך את הצורה. הצורה הנאה של הדברים.
(זיף מתקרב אל יהוא)
- זיף: אביא אותך אל המלך אם תהיה מסוגל לשוחח על
ביגוניות.
- יהוא: ביגוניות?
- זיף: סוג של פרחים יהוא. ביגוניות ומזג האוויר... כי אם לא,
אתן לעזגד להשלים את גזר הדין.

תמונה שלישית

(חשיכה. מוסיקה. יהוא סובב את הרחבה כששני החיילים נחפזים סביבו, מנקים אותו, כורכים גלימה לכתפיו שעה שהוא משנן בשקט טקסט שבדף נייר שבידו. במקביל זיף מציב כסא על השולחן. זיף עוצר את יהוא בשולי הרחבה במקל קטן שבידו. אור.

זיף צועד באורח טכסי. יהוא מחקה את הליכתו את תוך הרחבה. זיף כורע מול הכסא שעל השולחן. יהוא כורע אחריו. זיף מתרומם מסמך ליהוא להתחיל. "מתקן" את תנועותיו של יהוא תוך כדי קריאת הטקסט).

יהוא: פרחים, אדוני המלך. פרחים בשדה וניחוח חציר, שמש קשה וצל הרים. זו הקרקע ממנה צמחתי אדוני, ממנה ינקתי את האהבה לארץ הזאת. ואת האהבה הזאת מנסים להכפיש בהאשמה נוראה של רצח כפריים. אני אדוני, איני אשם. לא רצחתי את הכפריים אדוני. חיילים אינם רוצחים. הם מקבלים פקודות ופקודה כזו לא ניתנה. מי שהשתולל בכפר, לא היה חייל. אולי היו אלה השכירים הצידוניים שלנו. אנחנו נעניש אותם, אדוני. נמצא את האשמים. לא נוותר.

(זיף מניח על ראשו מקל, נוטל ממנו את הדף ממנו קרא)

זיף: עכשיו - מההתחלה.

(חושך)

תמונה רביעית

(אור. זיף עומד לפני השולחן. יהוא כורע על בטנו לפניו המקל על ראשו. הוא מתרומם למצב של כריעה, ניצב לפני המלך, המקל עדיין על ראשו)

יהוא: מי שהשתולל בכפר, לא היה חייל. אולי היו אלה השכירים הצידוניים שלנו. אנחנו נעניש אותם, אדוני. נמצא את האשמים. לא נוותר. כי לא יעלה על הדעת, לא די שרצחו הם מטילים כתם בקצין נאמן, בי ובממלכה כולה. אני מבקש לרכוש את אמונך, אדוני, לא רק בצער העובדות, אלא גם בעצם הדרך בה אני מדבר על המעשים האלה, אדוני.
(זיף מסיר את המקל מראשו של יהוא וכורע על ברכיו מולו. שתיקה)

יהוא: אתה מלמד אותי לשקר אדוני. אני לא שקרן.

זיף: אתה בטח חושב, זיף, איך הוא לא רואה, איזה פרחים, איזה חוק. אני בריון. הייתי ונשארתי.

יהוא: אתה מלמד אותי לשקר, אדוני.

זיף: אני מלמד אותך לחיות יהוא.

יהוא: איזה חיים. פרחים בשדה וניחוח קציר. אלה המילים שלך, לא שלי.

זיף: ראשך תלוי במילים האלה, יהוא. קשה לך, אתה נחנק, כי אתה מפחד. ממה אתה מפחד? מהמילים? להיות תלוי במילים? יגיע הרגע בו תהיה מוכן, בו תבין מה אתה עם המילים האלה ומה אתה שווה בלעדיהן. זה הרגע בו המילים יהיו שלך. לא שלי. אתה תלמד את הצורה הנאה של הדברים, ואז... אנשים משתנים, יהוא.

תמונה חמישית

(קטורה נכנסת למשטח השיש מנפנפת בשמלתה. עם כניסתה נשמע קול מוסיקת ריקוד)

קטורה: מה אתה אומר, אבא?
(זיף מנשק את קטורה)

זיף: זו קטורה, יהוא. בתי.

(יהוא קד לעומתה וקטורה מושכת אותו בידו כדי שירקוד מולה. יהוא בהיסוס, חושש מתגובת זיף, נענה לבסוף ורוקד איתה. הם מדברים תוך ריקוד)

קטורה: הוא מציק לך, אבא שלי? הוא כבר דיבר איתך על מזג האוויר והביגוניות

יהוא: הוא הזכיר משהו כזה, גברתי הצעירה.

קטורה: ומה אתה עושה, יהוא?

יהוא: אני קצין, גברתי.

קטורה: אני רואה.

יהוא: בהרי הגלעד.

קטורה: באמת? אני מקנאת בך יהוא. אני לא יוצאת כמעט מהארמון הזה. תאר לך, השמש תמיד זורחת דרך החלון ושוקעת דרך החלון. ומה בדיוק אתה עושה שם, בהרים?

יהוא: את תפקידי, כמובן, גברתי הצעירה.

קטורה: זה נשמע בדיוק כמו אבא. משעמם. לפעמים אפשר להשתגע כאן. אני כבר מומחית באיך להרוג את הזמן.

יהוא: בכך, גברתי הצעירה, אינך שונה בהרבה מהחיילים שלי.

(קטורה צוחקת)

יהוא: גם הם הורגים את הזמן. כל יום. מוזר איך חיים שלמים הורגים את הזמן כדי לקצר את הדרך מן הרחם אל הקבר.

קטורה: זה כבד מדי בשבילי. זה מפחיד אותי.

יהוא: אני מצטער גברתי... אני חייל.

קטורה: אתה אוהב לרקוד, יהוא?

יהוא: לפעמים...

(זיף מתערב)

זיף: זה מספיק!

(קטורה צוחקת. מנפנפת בשמלותיה ויוצאת מרחבת השיש אל החשיכה. עם יציאתה גוועת המוסיקה בהדרגה)

זיף: מאיפה אתה יודע לרוקד ככה, יהוא?

(יהוא קפוא במקומו)

יהוא: אנשים משתנים אדוני.

(והוא קד ברשמיות, כפי שלמד, לפני זיף. זיף מאופק זמן מה, עד שאינו יכול להימנע מצחוק. צחוק אליו מצטרף יהוא. הם מפסיקים לצחוק. יהוא נסוג אל מחוץ לרחבת השיש, חזרה לכיסאו שם. במקביל נכנסים שני החיילים ועם כניסתם חוזר זיף למצבו האטום כבתחילת המחזה. השניים מוציאים את הכסא והשולחן אל מחוץ לרחבת השיש)

חייל א': נכון שאנחנו שמחים לזכור, כבוד השר?

חייל ב': חשוב לזכור, נכון?

חייל א': נכון?

תמונה שישית

(החיילים מובילים את זיף אל כיסאו שמחוץ לרחבת השיש, מדברים אליו תוך כך)

חייל ב': שלחת אותנו ליזרעאל, זוכר?

(שולף איגרת מתוך בגדיו)

חייל ב': מסרת לנו איגרת למלך יהורם בעניין יהוא בן נימשי. זוכר אחד כזה?

חייל א': זוכר?

(הם מבצעים תנועת ריקוד)

חייל א': יהוא חזר להרים.

חייל ב': התפתח. למד.

חייל א': הצורה הנאה.

חייל ב': ואתה רצית להגדיל אותו עוד.

חייל א': אז יצאנו ליזרעאל.

(שני החיילים צועדים על משטח השיש, שורקים שיר לכת. חילופי אור והשניים עוצרים. משמיעים קולות התפעלות. נמצאים בארמון יזרעאל)

חייל א': ארמון יזרעאל בשלוות הצהריים.

(הם משמיעים קולות ציוץ ציפורים ומורידים את כסא המלך אל משטח השיש)

חייל ב': המלך יהורם ישן. חולה.

חייל א': והמלכה זילפה?

חייל ב': משקה עציצים.

חייל א': ביגוניות?

חייל ב': טצ. טצ. טצ. כריזנטמות. ואיזבל?

חייל א': הזקנה? במגדל מקללת... אנחנו לבד בארמון. אנחנו

יכולים לעשות כל מה שאנחנו רוצים... היי! בוא נשב על

הכסא של המלך... שנלמד משהו.

חייל ב': אם הזקנה תיכנס היא...

(מסמן על צווארו)

חייל ב': מה קרה לך. היא במגדל, סתם... בידור, בידור...

(חייל ב' מתיישב)

חייל א': נו? נו?

חייל ב': קשה להגיד.

חייל א': נו. איך ההרגשה?

חייל ב': יש בזה משהו.

חייל א': אז מה אנחנו עושים עכשיו?

(שניהם נפנים אל זיף)

חייל ב': מנקים.

(הוא כורע על ברכיו ומתחיל לקרצף את הרצפה. חייל א' יושב על גבו ומקרצף את ראשו)

חייל ב': מנקים, מנקים, מנקים. עבר חודש. מנקים, מנקים. עברו חודשיים. מנקים, מנקים...

חייל א': מה קרה לך? עברו חמישה חודשים ואז, אותו יום גדול בשעה חמש אחר הצהריים, יצא צבא מההרים שם.

חייל ב': שם.

(חייל ב' מתקן את חייל א' וזה יורד מגבו של חייל ב' ומכריז בקול גדול)

חייל א': יצא פתאום צבא מההרים שם!

(שניהם רצים אל הסולם שבצד מטפסים עליו, מפילים זה את זה ומתחילים להיאבק ביניהם בסגנון אלים מאוד על רקע מוסיקה חזקה)

יהוא: מי איתי, מי!

(המוסיקה מסתיימת באחת והם נחפזים חזרה אל הסולם, מטפסים עליו להיטיב לראות את המתרחש בחוץ)

חייל ב': מי זה?

חייל א': יהוא. יהוא חזר עם הצבא! המלך יהורם יוצא מולו! הוא מתקרב אליו, מתקרב...

חייל ב': אי, אי, אי, כידון! אי, אי, אי.

(הם מתכווצים על הסולם, גלימה נופלת מהתקרה אל רחבת השיש. הם קופצים מטה אל הרצפה)

חייל ב': כידון - והכול השתנה.

חייל א': המלך יהורם שוכב על האדמה.

חייל ב': עורבים. חודי ברושים.

חייל א': צרצרים ושקט.

(הם נוטלים את הגלימה של המלך המת בידיהם, בהבעת צער מוגזמת)

חייל ב': ארץ ישראל היפה והטובה.

(שניהם פוצחים במתואם בריקוד עממי קצר)

יהוא: (אופ) מי איתי?! מי?!

(עוד היסוס. שני החיילים חוזרים לסולם, מטפסים זה על זה כדי לראות החוצה)

יהוא: (אופ) היי! אתם שם! את הזקנה שבמגדל! זו שמקללת!

איזבל! לזרוק! לזרוק מהחלון!

(שני החיילים מתכווצים על הסולם כאילו אינם רוצים שיבחינו בהם מבחוץ)

חייל א': היא תיפול לתעלה.

חייל ב': והכלבים רעבים.

חייל א': אנחנו יכולים לברוח... לצאת בשקט מהסיפור.

חייל ב': ומי יעסיק אותנו?

חייל א': לבדנו. בשביל עצמנו.

חייל ב': נהיה אבודים.

(הם תקועים רגע בשתיקה)

חייל ב': אין לנו ס רגע בשתיקה. לצאת בשקט מהסיפור. רוצים

שיבחינו בהם מבחוץ בחוץיניהם בסגנון כסלינג אלים

מאוד על רקע מוזיקה חזקהדואר ואם נברירה.

חייל א': הייתה לנו.

חייל ב': ועכשיו כבר אין לנו.

יהוא: (אופ) נו! מה קורה איתכם שם! לזרוק את הזקנה! את

האמא של המלך, את איזבל. לזרוק מהחלון!

(אחרי עוד רגע של היסוס, אבל גם בהקלה נראית לעין, הם חוזרים ומטפסים

על הסולם במשנה מרץ עד שהם נעלמים בתקרה. נשמעת צעקה מחרידה.

זילפה קמה מכיסאה שבשולי הרחבה, ומסתובבת אל הקיר, מכסה את פניה

בהינומה שחורה. שני החיילים חוזרים ויורדים בסולם בחיפזון. נביחות כלבים

(נשמעות מבחוץ)

תמונה שביעית

(על רקע מוסיקה נכנס יהוא בצעד טכסי. שני החיילים נחפזים להעמיד את כסא המלך בדיוק במרכז. יהוא מתיישב על הכסא. שני החיילים בהתרפסות על ארבע. מתחככים ברגליו ככלבים. יהוא קם והם מתחילים לחולל בפניו ריקוד שכולו השפלה. יהוא מרים את ידיו. המוסיקה פוסקת. גם ריקוד החיילים)

יהוא: להכניס את המלכה.

(שני החיילים נפנים אל שולי הרחבה לגרור את זילפה פנימה, אלא שאינם מעיזים לגעת בה. היא נכנסת בעצמה. שני החיילים נחפזים אל יהוא)

חייל ב': המלכה זילפה!

(החיילים כורעים לפני יהוא)

חייל א': חשבנו אדוני... שככה, במקרה....

חייל ב': ככה, שאולי גם אותה לזרוק....

יהוא: לא ראיתי אתכם כבר באיזה מקום?

חייל א': יש לנו פרצופים כאלה, אדוני. תמיד נדמה שמכירים אותנו.

חייל ב': מתאימים לכל תפקיד.

חייל א': אנחנו עובדים כאן... עבדנו כאן.

(והוא שולף מטלית להבהיר את מהות עבודתם. גם חייל ב' עושה כן ושניהם יורדים על ארבע וחוזרים למרק את הרצפה. מרגע זה יהוא אינו מתייחס אליהם. כך שלא נותר להם אלא להמשיך במלאכתם)

יהוא: אני מכיר אותך, גברתי. במסדרים הנשקפת עלי

מהמרפסת. אבל היום אנחנו דורכים על אותה רצפה.

סלחי לי גברתי, אבל אלה החיים: אחד עולה, השני יורד.

מנת האושר נשארת תמיד קבועה.

(זילפה מאופקת מאוד, מנסה לשמור על כבודה)

זילפה: אתה צודק, חייל. לא נשאר לי כלום. רק גופת בעלי יהורם

המוטלת בכרם, רק לראות אותו בפעם האחרונה. רק

לבכות עליו ולקבור אותו.

יהוא: לא עשו אותי באצבע, גברתי. לא תקברי אותו. דמעוטייך

בכרם נבות מול עיני העיר תעוררנה מהומות. לא, גברתי.

יהורם היה ראוי למותו.

זילפה: גם אם היה ראוי, הוא היה איש טוב ומלך.

(יהוא קוטע אותה)

יהוא: המלך הטוב?

זילפה: האיש שידע להצחיק אותי, חייל. האיש שידע ללטף את גבי כדי שאירדם.

יהוא: צבא שלם מתפורר ברמות גלעד, הולך ונשחת בגלל המלך הטוב. המלך הטוב עם הכלום שבו, עם החולשה המתפנקת שלו. המלך שרצה בהרים הקרחים האלה, בכפרים העלובים האלה, כדי שיוכל לצחוק בהנאה: זה שלי. שלי. אבל להתקרב לא רצה, המלך הטוב! כי שם הזוועה, שם אנשים משלמים את המחיר של הדמיון הקודח. משלמים. אני משלם. על האיש הזה את רוצה לבכות? בכי כאן. בארמון. בריא לבכות.

זילפה: הצער שלי הוא שלי, חייל, והוא לא ניתן לחלוקה. לא לפניך. תן לי רק לקבור אותו ואז אצא לבדי מיזרעאל. לא אחזור יותר.

יהוא: למה? למה, גברתי? את הרי אשה חכמה. אומרים חכמה כמו איזבל הזקנה... אני מגדולי חסידייך, גברתי. ולמה לעזוב. את מלכה. מקומך בארמון. זה ביתך.

זילפה: ביתי הרוס חייל. תן לי לראות את בעלי בפעם האחרונה. (יהוא חוכך בדעתו רגע. נפנה פתאום אל החיילים המקרצפים את הרצפה)

יהוא: את המלך ואת האמא הזקנה, איזבל, ללכת ולהכין לקבורה.

חייל א': את זו שזרקנו?.

(יהוא לופת את גרונו ושואג לתוך פרצופו)

יהוא: מלכה הייתה וקבורת מלכים תקבל! היא והבן! סוסים. מקוננות. פרחים!

(שני החיילים קדים ויוצאים)

יהוא: ואחר כך אומרים שאין לי לב. אני מקווה שתדעי להעריך את המחווה שלי גברתי. תוכלי לבכות כמו שרצית בין הפרחים... ולא לבד. אני איתך. יחד נפסע בצעד מדוד

בעקבות המלך המת. יחד נעמוד בטכס. הצער יציג עצמו
שקט. חלק מהחיים הנמשכים.

זילפה: אני צריכה לצעוק כדי שתבין, חייל? פרחים תיתן לי?
טכסים? איתי אתה מבקש לקבור את הרצח.

יהוא: למה ההתפתלויות גברתי?
(פעם ראשונה עולה עניינו המפורש בה)

יהוא: אני אוהב התנגדות, גברתי. את מעוררת אותי. רציתי את
שכלך, מעמדך, אבל טעיתי. הקשר בינינו יכול להיות עמוק
יותר.

זילפה: מנוול.

יהוא: מה לעשות. הפה הזה והשדיים האלה מספרים לנו סיפור.

זילפה: לך אל הזונות.

יהוא: אה. למה את משפילה את התשוקה שלי ושלך לרמת
ההמון הפשוט?

זילפה: התשוקה שלי? אתה מטורף!

יהוא: אולי את עוד בוכה על מות בעלך, אבל אני מבטיח לך,
כשישקע המת לתוך מחילות הזיכרון, ישתלט הדמיון
היוצר שלך על הבשר הזה. אני מריח אותך, גברתי. אני
רואה מה שאת חוששת לעלות עכשיו בדמיוןך. למה
לשקר? בינינו, את משתוקקת לעקוב אחרי מה שמתחולל
בקופסת הראש שלי. אם תרצי או לא, את כבר מגששת
אחרי הקשר שבין התנועה הגדולה שלי מההרים לתנועה
הקטנה בחזית שלי. לבליטה הקטנה פה. תודי, גברתי.
הסקרנות הורגת אותך.

(זילפה יורקת בפניו. יהוא נרתע, מוציא חרב מסתובב סביבה, מרים את
שמלתה ולבסוף מכריח אותה להתכופף כשאחוריה בולטים)

יהוא: אני כבר מריח את השיטפון שלך... את רוצה לברוח
מהכוח הגס שלי, אבל את כבר מבקשת להבין אותו. הנה,
אני קרוב כל-כך אל החורים שלך ובדמיון את כבר נכנסת
איתי עמוק פנימה, לבקר באזורים החמים. הרכים. ואת

כבר שואלת את עצמך מה את יכולה לגלות על עצמך עם
 חרב בתחת. בכך, אגב, אינך שונה מרוב העם הזה... לרגע
 את זוכה לעמוד במוקד של מהפיכה שלמה בזכות הנקבים
 שלך. לא. לא תכננתי את המעמד הזה בינינו. היכולת
 הזו שמורה לאלים, יש כאלה שטורחים להתאים עצמם
 לאשה, לחברה, להיגיון. בעלך סבל קצת מהמחלה הזאת,
 לא?... אבל מה התוצאה? שיתוק! או גמישות של חסרי
 החוליות. בגלל זה הוא מת ואני חי. אני לא מתאים את
 עצמי. אני פועל גברתי. ואת, אשה חכמה עם אחוריים
 מוגבהים, מרגישה את זה יפה בחומר הרך שלך. את
 מפחדת מזה ואת מתה מסקרנות. זה מה שמשאיר אותך
 בתנוחה הזאת. הנה גם את מתאימה עצמך אלי. הלב הוא
 שריר גמיש. כשתזקפי גברתי, תרגישי יפה את השינוי
 שטלטל אותך מאז שהתכופפת... עברו שנים?... לא. השמש
 עוד עומדת בשמיים... תזקפי, גברתי. מהר. מהר! אחרת
 תאבדי את כל הקסמים שלך. להזדקף!
(זילפה מזדקפת. אכן השתנתה. מצב רוחו של יהוא נעשה קודר)
יהוא: ניסיתי אחרת. רציתי אחרת. אבל פה מתעקשים על דרך
 התחת...
(שני החיילים נכנסים פנימה, חוזרים למשטח השיש, אוחזים בשק בידיהם)
חיילים: (מצדיעים) אדוני!
חייל א': זה מה שנשאר מהזקנה, כפות ידיים ורגליים. השאר
 עצמות.
יהוא: מה עם הקבורה?
חייל א': מתקדמת אדוני.
חייל ב': מצד אחד מתקדמת. מצד שני, חסר חומר.
**(החיילים פותחים את השק על רצפת השיש. שרידיה של איזבל הזקנה.
 הצופים אינם רואים את תכולת השק. יהוא רואה)**
חייל ב': חיפשנו בתעלה. נעליים ישנות. עצמות, העור, אבל הבשר,
 העיקר, חסר.

חייל א': הכלבים, אדוני.

(יהוא פותח את השק לעיני זילפה, היא מסיבה את ראשה. אינה מסוגלת להסתכל)

יהוא: ואל שרידים כאלה רצית להצמיד שפתיים, גברתי? לא. אפילו אינך מסוגלת להסתכל... ובצדק. זה התחום של הכוהנים שלי. כהני יהוה... אבל בטח שמעת על הנבואה. היכרת... גם יהורם ידע. הכלבים ילוקו את הדם, רק כפות הידיים והרגליים יישארו. שכר ועונש אמרו. שכר ועונש. בחריר ההצצה הזה הם דוחסים את כל העולם... איזו דלות. איזה חוסר דמיון. גם אותי ידחפו לשם גברתי, אל תדאגי, יגיע יומי... אבל לעולם, לעולם, אל תטעי באהבת האדם הנוטפת שלהם. בשם האהבה הזאת הקריבו פעם אדם חי על המזבח. היום הם שוחטים עשרים, שלושים כבשים במקום. הלכה ההתרגשות, אבל זה מחיר הקידמה... בקצב הזה גם לא יהיו בסוף כבשים. סידור תפילה יספיק. אבל חריר ההצצה, גברתי, תמיד יישאר באותו גודל.

(יהוא משליך את השק לעבר החיילים. בשולי הרחבה קמים מכסאותיהם בבת אחת - זיף, עזגד, ומעכה אשתו)

יהוא: קחו את השק לשומרון אמרו לזיף ראש השרים ולעזגד שר הצבא אני יהוא בן יהושפט בן נימשי מלך ישראל! המלך יהורם מת. אמו הזקנה איזבל מתה. אתכם הרכב הסוסים וכל בית אחאב. צאו והלחמו בי!

(הוא שולח את ידו בהזמנה לזילפה להצטרף אליו כשהיא אינה עושה כן, הוא דוחף אותה בגסות לפניו ושניהם יוצאים)

תמונה שמינית

(חושך, שני החיילים נחפזים להחזיר את השולחן והכסא של זיף לרחבת השייש. זיף מתייצב אחרי שולחנו, עזגד לפניו, מעכה מאחור אוחזת את שריונו של עזגד. החיילים חוזרים לתנוחת כריעתם אחרי השק כפי שכרעו לפני יהוא, אלא שעתה הם פונים אל זיף ועזגד. אור)

עזגד: מה אמרתם?

חייל א': אני יהוא בן יהושפט...

עזגד: הלאה!

(חייל ב' מסמן לו על הנייר שבכיסו. חייל א' מוציא אותו, ממלמל, מגיע לנקודה בנייר)

חייל א': המלך יהורם מת. אמו הזקנה איזבל מתה, איתי המלכה זילפה וחיל המצב. איתכם הרכב, הסוסים וכל בית אחאב. צאו והילחמו בי.

עזגד: ככה אמר?

חייל א': יהוא אדוני.

עזגד: איך מת המלך יהורם?

חייל א': כידון אדוני.

(מראה חור בגלימה)

עזגד: והזקנה?

חייל ב': כאן אדוני.

חייל א': נפלה מהמגדל.

(עזגד מתקרב אליהם. הם פותחים את השק להראות את תכולתו לעזגד)

עזגד: איך נפלה?

חייל א': דחפנו אותה.

(עזגד תופס בגרונו)

חייל ב': זה לא אנחנו!

חייל א': דחפו! דחפו!

(עזגד הודף אותם אל מחוץ לרחבת השייש. קורא כלפי חוץ)

עזגד: תנו להם לעבור לבני זונות.

(נפנה אל זיף)

עזגד: בבוקר נצא מולו, אדוני. נלמד את הבן כלבה מה דינו של מורד במלכות. אני הייתי צריך להתחתן עם בת-דודה שלישית של אחאב כדי לזכות באמונד והוא זכה בו עם מה?... איך בא אליך? עם גזר דין מוות בא! ואני אמרתי לך כבר אז, אדוני, באותו יום, ידעת מי הוא. מה מצאת בו?... אמרת שיש פה משהו אחר... אנשים משתנים אמרת. אנשים משתנים!... מי משתנה? את הראש לדפוק ברצפה, אז היה משתנה! אבל אתה, אדוני, תסלח לי, אתה שמת לו בושם על הידיים אי אפשר היה לגלות יותר שהאיש משתין עליהן בשביל להתחמם...

(הוא ניגש אל שולי הרחבה, אל מעכה האוחזת בשריונו ומסייעת לו ללבוש את השריון, מדברת תוך כדי כך)

מעכה: הלילה חלמתי שציפורים מנקרות בחלון. כל הלילה מנקרות. בבוקר מצאתי את החלון מלא חורים. מה אתה חושב עזגד?... ציפורים גדולות.

תמונה תשיעית

- זיף:** חסר אור, או שרק נדמה לי?
- עזגד:** השמש שקעה, אדוני.
(מעכה עדיין מסייעת לעזגד לקשור את רצועות שריינו)
- זיף:** והרעש הזה?
- עזגד:** הקצינים כבר מחכים לנו באורות, אדוני. נצעד כל הלילה. בבוקר נתקוף אותו ביזרעאל. נמחק את מחלת הנפש הזאת.
- זיף:** מחלת נפש? יהוא?... יותר בריא מכולנו, עזגד. ממתי שמחת הפרא הזו היא מחלה? הכול אצלו בתשוקה לגובה ולרוחב. לבלוע הכול, לנסות הכול. לקנא בו צריך...
(עזגד מתקרב לעבר זיף)
- עזגד:** אני מקווה שזה לא מה שאתה הולך לנאום לפני הקצינים, אדוני.
- זיף:** תשמע איך הם שרים, עזגד... שים לב כמה עצובה המנגינה.
- עזגד:** המילים שמחות. אדוני! אתה מוכרח לצאת אליהם, אל האורות. המלך יהורם מת אתה ראש שרי הממלכה, אתה מקור הסמכות. בשמך הם יכולים לצאת, בלי הברכה שלך, איננו שונים מיהוא.
- זיף:** עבור מי אנחנו יוצאים, עזגד, אם המלך מת? עבור נצר קלוש של משפחת אחאב? אחד מהשבעים ששורצים כאן שומרון? עבור מי עזגד?
- עזגד:** עשרים ושש שנים אני בשרות מלכי ישראל ובשרותך, אדוני. אני לא שואל בשביל מי ובעבור מי. אני יודע נגד מי ונגד מה. אין זמן, זיף. הקצינים מחכים למטה. אין לנו זמן.
- זיף:** אני לא מאמין שתוכלו לנצח אותו, עזגד... לא עם הצבא הגדול שירד איתו מהגלעד.
(עזגד מבקש למחות, אבל זיף קוטע אותו בתנועת יד)

זיף: יותר מזה - מול יהוא צריך להיות יהוא, ואתה אינך כזה.
אני מצטער עזגד. גם אני לא, איני יכול להפוך את עצמי
למין יהוא שכזה. אני, אני מה שאני - שר - מנהל פנקסים.
פקיד. בסך הכל פקיד...

(עזגד כורע מול זיף מעבר לשולחן, נוטל את ידו של זיף ומניח על ראשו שלו)

עזגד: תן לי לצאת מולו, זיף. תן לי את הברכה שלך. תן לי. תן
לי. תן לי!

(זיף אינו מגיב. מושך ידו מראשו של עזגד. עזגד מתרומם)

עזגד: מה זה זיף? פחד? פחד?

(זיף אינו מגיב. עזגד נפנה לצאת ממשטח השיש)

זיף: הישאר.

עזגד: אשתי מחכה לי.

זיף: חכה.

עזגד: בשביל מה? ראש השרים החליט, לא?

זיף: חכה רגע... עוד רגע.

עזגד: אני רוצה להתרחץ. מיס, ראש השרים. מיס!

(הוא יוצא ומעכה יוצאת אחריו. קטורה מתרוממת מכיסאה. נכנסת לרחבת
השיש)

זיף: למה את לא במיטה, קטורה שלי?

(הוא מחבק את כתפי קטורה. נהנה לחוש את הגופה)

קטורה: מה קורה, אבא?

(שתיקה)

זיף: אני התימרתי להכיר אותך, את יהוא. להבין אותך...

שלושים שנה אני יושב מאחורי מכתבה עם עט ביד.

מתיימר להבין... אבל מה אפשר להבין עם שולחן ועט? בא

יהוא, רוכן מעל לדפים שלי וצוחק...

(הוא מתיישב בתשישות בכיסאו)

קטורה: מה זה, אבא? פחד?

זיף: כן. פחד. אני מרשה לעצמי את הפחד... ואת הבלבול

הזה... המחשבה מתפוררת... אז מה? מה לומדים כאן

קטורה? ... איש איש לעצמו... לא. אל תדחי את הפחד. אל
תבטלי אותו. יבוא יום ותתבגרי קטורה ואולי תביני שיש
בו יסוד טוב. בפחד.

(קטורה נסוגה ממנו)

זיף: קטורה!

(הוא קם אליה מחבק אותה)

זיף: זוכרת שהלכת לאיבוד בדרך חברון? אני לא רוצה לאבד
אותך שוב, קטורה. זוכרת שהייתי מצייר לך, ואת היית
ממלאת בצבע בין הקווים? והיית אומרת שתתחתני איתי?

קטורה: כבר מאוחר אבא.

(היא מסתלקת מהרחבה. שני החיילים נכנסים ופוסעים בזהירות בשולי
משטח השיש. מסוקרנים, בוחנים את זיף שנותר לבדו. הוא אינו מבחין בהם
עד שהם פונים אליו)

חייל א': טצ טצ, כבוד השר.

חייל ב': יו-הו. אנחנו כאן.

(זיף פונה לעברם בעייפות רבה. כמעט בכאב)

חייל א': חזרנו, כבוד השר. מיהוא. המלך. שליחים רשמיים של
המלך.

חייל ב': אנחנו תמיד חוזרים.

חייל א': המלך שמח עד דמעות על ההחלטה של אדוני שומרון.

חייל ב': ככה בדיוק. ביקש לצטט אותו.

חייל א': אבל סדר צריך...

(מתקרב לזיף, אל השולחן מגיש לו מסמך)

חייל א': ואם כבודו מקבל את מרות המלך יהוא, נא לערוף שבעים
ראשים מהמשפחה הקודמת ולהביא ליזרעאל.

חייל ב': זה הנוהג. מטאטא חדש. נכנסים. עורפים.

חייל א': הכול ברשימה, כבוד השר. שבעים בני משפחת אחאב.

חייל ב': כבוד השר לא מרגיש טוב?

חייל א': רככת פרקים?

חייל ב': בצקת?

חייל א': מחלת הנפילה, אולי?

חייל ב': כבוד השר איבד את הקול?

חייל א': יותר טוב מלאבד את הראש.
(שניהם צוחקים. מחליקים מכה זה בכפו של זה)

חייל א': המלך לא ביקש מהשר ללכלך בעצמו את הידיים. בשביל זה תמיד יש קופצים.

חייל ב': אבל חתימה דרושה. רק חתימה.

חייל א': כלום. תנועה של כף היד.
(זיף מתנער פתאום. מזדקף, צועק כלפי החשיכה)

זיף: המשמר אלי! עכשיו אלי!
(שני החיילים זוקפים את אוזניהם בציפיית חרדה מלאכותית. ממתניים רגע)

חייל א': עזבו, אדוני.

חייל ב': העיר כבר ריקה.

חייל א': כי כבר החלטת.

חייל ב': ואם כבר החלטת, עכשיו זה כבר קל. או צריך להיות קל.

חייל א': נדמה לי שראש השרים רוצה אותנו בחוץ. כבוד השר מסלק אותנו.

(הם קדים באדיבות מוגזמת ונסוגים חזרה אל החשיכה שמחוץ למשטח השיש, אבל במקום שעדיין ניתן להבחין בהם)

חייל א': כבוד השר צריך לזכור, אנחנו רק שליחים. חיילים.

חייל ב': אלמוניים.

חייל א': הלב הוא שריר גמיש, כבוד השר. לא אני אומר. יהוא המלך אומר.
(שתיקה. זיף מתעשת. מתקדם לעברם)

זיף: ומה אם תעצמו עין, חיילים?... אשיג שבעים ראשים נחפור אותם מבית הקברות.. איש לא ישים לב.

חייל א': אני מכיר אחת, בת-שבע, תמיד עומדת בפינה של האורות בארמון יזרעאל (אל חייל ב') מכיר?
(חייל ב' מסמן בידו על חזהו כמרמז לשדיים ענקיים)

חייל א': אפילו היא, כבוד השר, לא הייתה עושה משא ומתן כזה.
הייתה מתביישת.

חייל ב': טעות לחשוב שאין כבוד ליד התחת של הסוסים.

חייל א': דווקא שם. מה נשאר שם חוץ מהכבוד?

זיף: קחו אותי. הראש שלי ישקול ליהוא יותר מהשבעים שלהם.

חייל א': בכל הכבוד, כבוד השר. אין לנו רשות להתערב. אנחנו...
צינור, כבוד השר. מרזב.

זיף: ביוב!

חייל ב': למה ההשמצות, למה? אנחנו אשמים?

(זיף משותק. חסר כוח במקומו. החיילים סובבים אותו)

חייל א': נחתוך על שבעים, כבוד השר? סיכמנו?

(זיף אינו מגיב)

חייל א': חתמנו, כבוד השר?

(שתיקה)

חייל א': אז הסכמנו? ... חתמנו, אה? לחצנו ידיים?

חייל ב': התנשקנו?

(זיף אינו מגיב. חייל א' תוקע בידו את המסמך. חושך)

(בהצגה המקורית - הפסקה)

תמונה עשירית

(השחקנים נכנסים לבמה, מתיישבים על כסאותיהם בשולי משטח השייש. חושך. אור. זיף כורע ליד דוד ברזל בו הוא שורף מסמכים באש)

קטורה: שמעתי שמחפשים אנשים ברחובות, אבא. שמעתי אותם בודקים שמות לפי רשימות. דופקים על דלתות. מחפשים את משפחת אחאב. אפילו בני דודים בשלישית... אני מפחדת אבא, הם יכולים להגיע גם אלינו.

זיף: אנחנו לא מהמשפחה.

קטורה: אבל תמיד היינו איתם. אנחנו מכירים אותם... ויכולה להיות טעות.

זיף: אנחנו לא מהמשפחה... הם לא יבואו אלינו... הם לא מחפשים אותנו.

קטורה: מה הם רוצים, אבא?
(שתיקה)

זיף: אנחנו לא מהמשפחה.
(שתיקה)

קטורה: אז זה מה שקוראים להתבגר, נכון אבא? שמישהו נופל וזה לא אתה. מי שנשאר מתבגר ולומד משהו, נכון?
(זיף אינו מגיב)

קטורה: תגיד לי שזה חלום רע. בבוקר נקום ונשמע ציפורים. אתה תצייר קוים ואני אמלא בצבעים. נצייר שמש והיא תחייך אלינו מהפינה.

זיף: זו רק משפחת אחאב... לכל דבר יש מחיר...

(מעכה נכנסת למשטח השייש אוזנת בכרית קטנה. כורעת במרכז הבמה, הכרית תחת ברכיה. זיף וקטורה עומדים., מסתכלים בה)

זיף: זו רק משפחת אחאב...
(זיף וקטורה יוצאים מהבמה)

תמונה אחת-עשרה

(צמד החיילים מכניסים אגן מים קטן על שרפרף וכד מים. מציבים אותם לצידה של מעכה. נסוגים אל שולי משטח השיש, סמוך למקום בו ניצב עזגד. חייל א' אוחז בדף נייר)

מעכה: ביקשתי ממך לא לתת להם להיכנס הביתה. הם אף פעם לא מנקים את הרגליים.

חייל א': הגיע הזמן, השר עזגד. האשה ברשימה.

עזגד: אני מכיר אתכם, ילדים. לילה ראשון שלכם במחנה בכיתם וביקשתם את אמא.

חייל ב': ושיחקנו בנדמה לי, בחרבות עץ.

עזגד: אחר כך נתנו לכם בובות אדם ואמרתם זה לא אותו דבר. מרחנו אתכם בדם תרנגולות ואמרתם זה לא אמיתי. דקרתם סוסים מתים בשביל ההרגשה ואמרתם זה לא חי. ועכשיו הגעתם לתכלית. לאמת, לבשר החי, מה?

חייל א': זה לא יעזור, השר. היא ברשימה.

עזגד: נכון שהיא בת דודה רחוקה של אחאב, אבל זה הכול. (חייל א' ניגש אל עזגד)

חייל א': למה לא תחשוב על זה כפתח לחיים חדשים? כאן תהיה מונחת צעירה וורודה, שופעת וצוחקת. היא תחמם אותך יותר מהבצל היבש הזה. מה רע?

עזגד: תנו לי קצת זמן. אני רוצה להכין אותה. (חייל ב' ניגש גם הוא אל עזגד)

חייל ב': אתה לא רוצה את זה חד וקצר, אדוני? בעניינים האלה זה עדיף. תאמין לי. אני מדבר מניסיון.

(עזגד נע כעומד לפגוע בהם אבל החיילים מקדימים אותו)

חייל א': נחכה, אדוני, נחכה קצת.

(שני החיילים פונים ויוצאים אל החשיכה המקיפה את משטח השיש ומתיישבים לצפת במתרחש)

מעכה: הם הלכו?

עזגד: הלכו.

מעכה : תוריד את הבגדים שלך.

(עזגד מסיר את בגדיו ושריונו, נשאר כשפלג גופו העליון ערום)

מעכה : תן לי.

(עזגד מניח בידיה את מעילו. מעכה מריחה אותו תוך שהיא מקפלת אותו)

מעכה : הריח הזה... עם הריח הזה אני נוסעת איתך לכל מקום.

איתו אני יכולה לראות כל ארץ שהיית בה, מקופלת

בפנים. עם הריח.

(עזגד אינו מגיב. מתיישב בצידו השני של אגן מים הקטן רוחץ את ידיו ואת פניו)

מעכה : הפעם היית רחוק. יותר רחוק מתמיד, נכון עזגד שלי?

אתה בטח עייף.

(עזגד טובל את כל ראשו בתוך אגן המים)

מעכה : אבל זו לא היתה מלחמה. הוא שלם לגמרי. בלי שום קרע.

בלי שום חור. החורים הם הסימן שלי.

(עזגד מוציא את ראשו מהמים)

עזגד : וככה את מחכה לחייל שיש לו רק דבר אחד בראש. שכבי

אשה. הבהמה חזרה הביתה. גוש בשר לגוש בשר והיו

לאחד.

מעכה : לבשתי את השמלה הכי יפה שלי.

(היא מזדקפת מעט, כורעת כשראשה על הרצפה וידיה פורשות מאחוריה את

שמלתה, מרימות אותה עזגד מסב את ראשו)

עזגד : אני רוצה שנדבר, מעכה. שתספרי לי איך היה היום שלך..

שנדבר. שתהיי את, מה שאת, מה שאת בין ההמתנות,

בין הבשרים. את הבשר אני יודע עד לעצם. מוכרח להיות

משהו אחר. תוספת. מוכרח להיות, מעכה.

(מעכה חוזרת לתנוחת ישיבתה הקודמת)

מעכה : אני לא יודעת מה אתה רוצה...

(שתיקה)

עזגד : שתצחקי.

(שתיקה)

מעכה : על מה?

(שתיקה)

עזגד : לא משנה.

מעכה : אתה לא רוצה אותי הלילה?

(עזגד אינו עונה)

מעכה : אני דוחה אותך. אני לא יפה יותר.

עזגד : את יפה.

(והוא נוטל מים בידו ורוחץ את פניה וצווארה של מעכה)

מעכה : לא. אני יודעת. תמיד היית קורע לי את השמלה, קובר

אותי. מועך אותי. לא היית משאיר ממני הרבה. מעט

מאוד משאיר לי עזגד.

עזגד : וככה את אוהבת את זה.

מעכה : אני אוהבת שאתה משאיר אותי מעט. וזה מספיק בשביל

כל הזמן שאתה איננו. רק לחכות שתבוא. אבל עכשיו אני

לא יפה בעיניך. אני זקנה.

עזגד : גם אני.

(הוא נוטל את ידה של מעכה, מכניס אותה לאגן המים, ממשש את שורשי כף

ידה. נוטל את הסכין בלי חיפזון ובעדינות, בתוך המים, מעביר את הסכין על

פרקי ידיה של מעכה, חותך את העורקים. יד אחת ויד שנייה. מעכה שלווה

מאוד. ספק אם היא מבינה את מעשהו ואולי היא מבינה יפה מאוד. היא רוצה

למשוך את ידיה מהאגן, אבל עזגד מונע זאת ממנה ברכות)

עזגד : תשאירי בפנים.

מעכה : זה שורף.

עזגד : במים לא ישרוף.

מעכה : אתה יודע מה צריך לעשות. זה נותן לי הרבה בטחון. אני

רוצה שתדע את זה, עזגד. ככה אני אף פעם לא צריכה

לחשוב על דברים... כל מיני דברים.

(עזגד יושב רפוי ליד מעכה. עייף, בראש מורכן. זמן ארוך הוא מסתכל אל האגן

ללא תנועה ואז מכניס את ידיו שלו לתוך האגן, לצד ידי מעכה וחותר בסכין את

פרקי ידיו שלו)

מעכה : אתה לא צריך, עזגד.

עזגד : לא, אבל בחוץ היהוא.

(שניהם יושבים כשידיהם במים, נשענים בכתפיהם זה על זה)

מעכה: התחתנת איתי בגלל השם, נכון, עזגד. רצית להגיע גבוה.

עזגד: למה הדיבורים עכשיו, מעכה?

מעכה: ביקשת שנדבר.

(עזגד אינו עונה)

מעכה: אל תבכה, עזגד. זה מפחיד אותי.

עזגד: אני לא.

מעכה: תזכור. אתה היית עם אחאב. סיפרת לי. איך שהיית איתו

בפעם האחרונה. כשנפצע במלחמה. חץ בבטן והדם זורם

במרכבה ואתה מחבק אותו מאחורה שלא ייפול. שלא

יראו שהמלך הגדול מת. שהוא כבר מת. זה אתה שהחזקת

אותו. כל היום החזקת אותו עומד במרכבה. עומד ומת.

(ותוך דבריה של מעכה מתחילים המים המהולים בדם לגלוש משולי האגן אל

רצפת השיש)

מעכה: והדם זרם וירד והמשיך לזרום... לזרום. והגוף נעשה קר.

הידיים כבדות. כבדות עד הלילה... מלך מת חי. שלא יראו.

(זמן ארוך הם יושבים זה לצידה של זו ללא תנועה. שעונים זה על זה)

מעכה: אני התייבשתי, עזגד. אני התייבשתי.

עזגד: את האשה הכי יפה שהכרתי.

(שתיקה)

מעכה: תודה. זה יפה... זה יפה מאוד מצידך... אני אזכור את זה,

עזגד... עם חורים. הסימן שלי זה החורים.

(הם נשארים בתנוחתם זמן ארוך. המים המהולים ממשיכים לגלוש מפי האגן.

החיילים חוזרים ונכנסים ניגשים ומסתכלים בשניים שאינם נעים. נוכחים

שהם מתים)

חייל ב': תהרוג אותי אם אני מבין. היא כן, אבל למה הוא?

חייל א': בגלל הבחילה.

חייל ב': הבחילה?... תהרוג אותי.

(החיילים משכיבים את עזגד ומעכה על הרצפה, מוציאים את אגן המים והכד אל

מחוץ למשטח השיש, כורכים בדים על ראשי המתים, מקימים אותם על רגליהם

ומוציאים אותם זה אחרי זה אל כיסאותיהם שמחוץ למשטח השיש. החיילים

חוזרים עם דליים וסחבות לנקות את המים והדם שנותרו על רצפת השיש)

תמונה שתיים-עשרה

(שני החיילים סיימו לנקות את השיש ופנימה אל המשטח מגלגל זיף חביות שפיותיהן מכוסות בדים. רצועת בד מכסה גם את פיו ואפו של זיף כנגד הריח הנוסף מהחביות. החיילים, במקביל, ניגשים לצידו האחורי של המשטח, פותחים שם שתי דלתות גדולות ברצפה. כורכים רצועות בד גם על אפם שלהם, מתייצבים מאחורי הדודים. זיף, שמיכה על כתפיו, ממתין עד שסבלנותו פוקעת, פונה אל חייל א')

זיף: שמעת משהו על המלך?

(החייל מושך בכתפיו. זיף פונה אל חייל ב')

זיף: המלך צריך להגיע? כן?

(החייל מושך בכתפיו)

זיף: אולי לא הבנתי, אבל לי אמרו לחכות למלך בפתח הארמון,

לפני זריחת השמש...

חייל א': הוא יבוא.

(זיף פוסע באי-שקט, נזהר שלא לדרוך על קווי ההפרדה השחורים שבין לוחות השיש שברצפה, מנסה ליצור קשר אנושי עם החיילים)

זיף: הייתי ילד. סימן רע היה לדרוך על הקווים. אם דרכת

משהו נורא היה קורה.

חייל א': ועכשיו שוב הקווים מפחידים.

חייל ב': זה בגלל ההמתנה. התקווה.

חייל א': דבר כזה אתה רואה רק במלחמות. קודם מחכים ואחר כך

- פוף! הגורל.

זיף: לילה שלם הובלתי את הדודים בדרכים צדדיות.

(חייל א' וב' מבטאים הזדהות איתו)

חייל א': כן, אנחנו מכירים. כלב לא נובח.

חייל ב': עלה לא זז.

חייל א': אפילו הירח עמד, מה?

זיף: אבל אני הגנתי בחושך על כל הישנים. הסרתי מעיניהם מה

שאינם רוצים לדעת. התקרבנו.

חייל א': זה משמח אותי. תמיד אומרים שאין לנו לב.

חייל ב': לי יש אמא זקנה.

חייל א': ולי אבא חרש.

חייל ב': אמא שלי היתה יורקת לי במרק.

חייל א': ילדות קשה. אבל לא היו לך פסים שחורים בשיש.

חייל ב': לא. זה לא יצא לי. אני מודה.

(שני החיילים מסתכלים קדימה, לכיוון הקהל)

חייל ב': הם מגיעים.

(זיף מסתכל לכיוון הקהל. נבהל, מושך שמייכה לכסות את עצמו. שני החיילים מתחילים להתיר את קישורי כיסויי הדודים)

זיף: מי האנשים האלה? ... מי כל הקהל הזה? למה הם באים לכאן?

(החיילים מתחילים להסיר את כיסויי הבד מהדודים)

זיף: מה אתם עושים?! מה אתם עושים?

(זיף בשמייכה, מבועת. מנסה להסתיר את עצמו. החיילים מוציאים את הראשים, מניחים אותם בערימה. הראשים עטופים בבדים, חלקם ספוגים בדם)

זיף: אנשים לא צריכים לראות את זה! המלך לא ירצה אור שמש על הראשים האלה! תנו להם לנוח בשקט! תנו להם לנוח בשקט!!

חייל ב': לנוח, הא!

זיף: חיילים!

חייל א': לנוח, הא!

זיף: כלבים! ראשי תחת! אלף כמוכם הייתי מוחק בקו קטן אחד. קו קטן בספר! אחד מכם עומד לפניכם? ראש השרים עומד כאן! כלבים! על ארבע תרדו אצלי!

(הוא מקופל בתוך שמייכתו, על הרצפה, מבועת, מנסה להסתיר את ראשו. החיילים ממשיכים במלאכת הוצאת הראשים)

חייל א': תראה. לפני רגע היה חייל, חבר ועכשיו הוא שוב דורך על כל הקווים שלו.

(נשמעת תרועה, מוסיקה ופנימה נכנסים יהוא וזילפה בהליכה טקסית. החיילים מצדיעים, ממהרים להביא כסא לזילפה. יהוא בינתיים מסתכל לעבר הקהל)

יהוא: מה שלום האזרחים הטובים שלנו?

חייל ב': מגיעים המלך. על המרפסות, על המדרגות.
(יהוא מוריד בוהן. החיילים מחרים, ומחזיקים אחריו)

יהוא: טוב!

(יהוא רוכן ליד זיף, מדבר אליו באינטימיות כשהוא מרים את השמיכה. אי אפשר לשמוע את דבריו אל זיף. יהוא מתרומם, מדבר על החיילים)

יהוא: ישמעו אותנו בחוץ?

החיילים: ישמעו אדוני. גם הגן יתמלא.

(יהוא מתייצב מאחורי הדודים, פורש את ידיו, פונה אל הקהל בקול רם, טכסי)

יהוא: עם קדוש! דבר נפל בישראל. פשע מתועב. אני יהוא בן יהושפט בן נמשי, מתחייב בפניכם לא לנוח ולא לשקוט. נמצא את האשמים. לא נוותר.

(הוא חוזר אל זיף, נוטל מקל קטן, אותו מקל בו השתמש זיף כשלימד אותו)

יהוא: זיף. קום. עמוד על הרגליים. זיף.
(זיף אינו נע)

יהוא: מה זה זיף? מה החידה הזו, זיף?
(זיף עדיין מתחת לשמיכה, ראשו מכוסה)

זיף: חידה אדוני?

יהוא: הדודים! הדודים! והתוכן המבעבע. איך זה? למה זה?
(נפנה אל חייל א')

יהוא: שומעים אותנו בחוץ?

חייל א': כן אדוני.

יהוא: אולי תוכל להסביר, זיף?

זיף: מה להסביר... המלך דרש ואני מילאתי... אני, רק חייל, אדוני.

יהוא: זהו, זיף? ... זה הכול?
(נפנה אל החיילים)

יהוא: למה האיש הזה מכוסה? למה אני לא יכול לראות פנים! עיניים! גוף!

(שני החיילים ניגשים אל זיף ותולשים ממנו בכוח את השמיכה העוטפת את גופו. זילפה על כסאה, מניעה מניפה מול פניה)

יהוא: נפלא. זיף נעלם באלמוניות החדשה שלו והמלך נשאר עם הדודים. נפלא. קל כל כך. מעורר קנאה. שום חרטה? שום הסבר. אולי חלום רע? תספרו את הראשים.

(זיף שותק, מכווץ. כמעט על הרצפה. יהוא מחווה אל הפתח שנפער ברצפת השיש, אותו פתחו החיילים, צועק)

יהוא: ספרו את הראשים!

(שני החיילים מתחילים להשליך ראשים מערימה אל הפתח שברצפה. אחד מהם מסדר אותם בשורות בתוך הבור)

חייל א': שניים, ארבע.

חייל ב': שש, שמונה.

זיף: אני רק מנהל חשבונות, אדוני...

חייל א': עשר, שניים עשר.

חייל ב': ארבעה עשר, שישה עשר.

זיף: אני רק חייל. משרת נאמן למלך.

חייל א': שמונה עשר, עשרים.

חייל ב': עשרים.

חייל א': עשרים ואחד.

(יהוא נסוב אליהם מקיש על לבו, מרמז להם להמשיך בספירה בשקט)

יהוא: ששש... בלב. לא, זיף. אני לא אוהב את המשרת הנאמן הזה. הקהל הגדול של שוחרי הצדק רוצה לדעת מי גדש ומילא את הדודים האלה. הם רוצים לראות אותך, זיף... אבל איפה אתה? איפה זיף? לאן נעלם ראש השרים הגדול? את הרצח הזה, הטבח המגועל הזה, חשבת להטיל עלי? על המלך? ואתה, שה תמים? לא ראית, לא שמעת, לא היית? לא יכולת להגיד - לא? את מי אתה מרמה, זיף? את עצמך. את הקהל הגדול כאן? מה, לא שלטת בשומרון? לא היה לך צבא? והרכב? ושמך? ובית אחאב אחריך, תולעת היית? ראש השרים היית! עמוד על הרגליים, זיף. קום! קום! קום! קום! הזדקף! ישר כתפיים! לך שנראה!

(זיף מתרומם בכבדות על רגליו, מתחיל להלך סביב הרחבה כשיהוא אחריו מטלטל את המקל שלו. זילפה ממשיכה להשיב רוח על עצמה במניפה)

יהוא: אבל לפני שנגמור איתך, זיף, נהפוך עליונים לתחתונים. נעשה מעשה מלך. התפקיד מעניק את הזכות, גם את החובה - לחקור. גם העם דורש לקבל את הפרטים הממותקים של הדרמה: מה קרה לראש השרים הגדול?
(הוא מעיף מבט מהיר על החיילים)

יהוא: שומעים בחוץ?

חיילים: כן אדוני.

יהוא: אולי זיף, אתה מאלה המתרוממים אל הציפורים, לצפות מלמעלה באוויר השקוף על המחזה? מה הם כמה רצוחים ממעוף הציפור? ... אבל לא. לא. אינך מוכשר להתרוממות כזאת. אין בך את חכמת התעופה. או אולי גזרת את הגזרה השווה של כל המנוולים. אני? מי אני? "טובת הממלכה", "בטחון המדינה", מה אני? כל אחד היה מתנהג כמוני. אבל אינך טיפש זיף. רק טיפשים אומדים את האחרים כמידתם... כל אחד היה רוצח? אחאב היה רוצח? יהורם? עזגד? הם היו רוצחים? ואולי בכל זאת. ההיבט האנושי: לכמה מהם הגיעה המיתה, אבל מה עם האחרים? שלא חטאו. הטבלת את האף בפרח ביגוניה ואופס, הלך אחד. שכבת חולה חרדה ואופס, עוד אחד. אופס ואופס. המון אופסים, זיף. יותר מדי אופסים.

חייל ב': שבעים.

יהוא: שבעים! שבעים, זיף! אני הרגתי שניים, אבל אתה! שבעים ראשים מדממים, מעשה ידיך להתפאר. שלך. איך זיף? איך?

(יהוא מוביל את זיף עם מקלו אל הפתח הפעור ברצפה שבו הראשים. מכריח אותו להתכופף מעל לבור ומניח את המקל על ראשו. ממש כפי שעשה לו זיף כשלימד אותו)

יהוא: אתה לא רוצח, לא רשע, לא טיפש וסופך שאתה רוצח,
רשע וגם טיפש... ישבת בשקט בארמון, ואופס ואופס.
חידה. אני אוהב חידות. בשביל חידות כאלה שווה להיות
מלך. לפתרון יש זמן... ואנחנו לא ממהרים... כי אתה
תישאר בחיים, זיף.

(ובקול נמוך, שקט, אל זיף)

יהוא: ניצלת, ידידי.

(שוב בקול רם)

יהוא: אני צריך אותך חי וקיים בארמון. זכרון חי לזוועה. נקודת
אשמה יוקדת. שיראו כולם יום יום מי רצח.

(יהוא מסמן בידו לחיילים לאות שהטקס הסתיים. החיילים מתקדמים אל
הקהל ומכריזים בקול)

חייל א', ב': תם הטכס!

(יהוא משנה את קולו, הופך אינטימי, צוחק. מלא התפעלות מעצמו)

יהוא: נו זיף? מה אתה אומר? איך הייתי. אה? איך? ראית מה זה
סגנון? מה זה צורה נאה? עוד יהיו לנו שיחות, זיף... עוד
נדבר. טוב שבאת.

(טופח על אחורי זיף ובאחת הוא פונה ויוצא מהר אל החשיכה)

תמונה שלוש-עשרה

(עם יציאת יהוא ממנהרים החיילים לגלגל את החביות אל מחוץ לבמה ואחרי כן לסגור את דלתות הבור על הראשים. קופצים על הדלתות ומסתלקים ממשטח השיש. זיף נותר בתנוחה הכפופה שלו. זילפה שהפסיקה את תנועת המניפה, קמה עתה ממקומה וניגשת אל זיף. נרתעת מעט ממנו)

זילפה : אתה מסריח, זיף... עשית במכנסיים?... תתרחץ. עכשיו אסור להסריח בלי רשות...

(היא מיישרת את זיף, כורעת לידו מסירה את מכנסיו שמתחת לגלימתו ומשליכה אותם. אחרי כן מובילה אותו אל כסאה שלה, מושיבה אותו. היא מדברת אל זיף שמבטו בוהה קדימה)

זילפה : אני חוששת להיות אכזרית, אבל אתה צריך לדעת: קטורה נמצאת אצלו. איתו. בחדר המיטות שלו. כשתצא משם, לא תוכל להכיר אותה... הוא ישתמש בכל האברים הרכים שלה, זיף. יחטט, ימצוץ ויקרע בכל פינה. אם היה יכול לשמור את הגוף שלם, היה מכניס את ראשו לתוך הרחם שלה. היה מכניס אגרוף דרך הפה האחורי כדי להוציא אותו דרך זה הקדמי... חובב תיירות ממש... מחפש מחצבים ברקמות השרירים, בפיתולי הוורידים... עכשיו הוא בטח מראה לה את אקווריום השתן אותו הכריח אותי למלא, אולי תתגלה הנפש דרך תכולת השלפוחית, אולי יחיו הדגים אותם השליך פנימה... חוקר טבע נלהב, זיף. איש מטריאלי... בהתחלה היא תנסה להתנגד כמובן, לשמור לעצמה משהו מהעולם הישן... אבל מהר מאוד תניח לעצמה לטבוע. להיעלם. רצונו יהיה רצונה... ואתה תצטרך לסלוח לה, זיף... היא לא תרצה לראות אותך כשתצא. היא תתחמק מעיניך. העולם הישן יכאיב לה יותר מדי... לא, לא, ידידי הטוב, אל תכעס. איזה זיכרון של אבא יכול להישאר בה בנוכחות הזרע הממלא את תעלות הביוב שלה?... סלח לי, זיף. אני מכירה אותך. איש ישר כל כך, אבל חורש בתלם של הממוצעים. בלעדיי, הדמיון שלך לא יוכל לרדת עמוק כל כך לתוך הרפש. לבדך לא תוכל להתכונן למה שמזומן כשתראה את קטורה שלך... רק

לפני יום היתה קטורה שלך.. או, רק לפני יום היית ראש
שרי הממלכה... ועכשיו, תראה אותך...

(תוך דיבורה זיף מרים את ראשו ומסתכל אל זילפה כמי שאינו מכיר אותה.
מסתכל סביבו, אינו יודע היכן הוא)

זיף: ... השמש תחייך מהפינה.

זילפה: מה?

(זיף מסתכל אל הקווים השחורים שבשיש)

זיף: זה מפחיד אותי... למה זה מפחיד אותי?

זילפה: מה קרה לך, זיף?

זיף: הקווים השחורים... הקווים...

(ניכר בזילפה שאינה מבינה מה קורה לו)

זילפה: קום, זיף. זקן מסכן. קום.

(היא מעמידה אותו. זיף בוהה בה. זילפה חשה את הזרות שבמבטו)

זילפה: זו אני, זילפה.

(זיף מצביע על הכסא)

זילפה: אתה לא מכיר אותי, זיף?

זיף: כסא!

זילפה: אתה לא מכיר.

זיף: כסא!

(זילפה מתחילה להבין)

זילפה: כסא... כסא...

זיף: לשבת.

זילפה: זה כסא.

(היא כורעת ליד זיף ובמחטה מנקה את פניו)

תמונה ארבע-עשרה

(זיף ממשיך לשבת על הכסא וקטורה מטפלת בו. החיילים חוזרים לרחבת השיש, מכניסים שולחן עץ גדול, מציבים אותו במרכז הרחבה ובאותה מהירות נחפזים החוצה, שבים עם כסאות ועם כסא ה"מלך" מציבים אותם סביב השולחן. כשמסתיימות ההכנות נפנית זילפה לעבר השולחן. חייל ממתין לה עם הכסא המיועד לה. זילפה פותחת את גלימתה, מניחה אותה על הכסא מאחוריה. פלג גופה העליון נדמה לרגע כערום, אבל למעשה הינו שריון עשוי בכל פרטיו לפי גופה, בדומה לשריונים שלובשים עתה החיילים. היא מתיישבת. מוסיקה. פנימה נכנסים בהילוך טכסי יהוא וקטורה, קדים זה מול זו. קטורה מנסה לבלוע צחוק מתגלגל אבל אינה מצליחה. היא ממשיכה לצחוק גם כשהוא מושיב אותה בכיסאה. גם לה שריון דומה לזה של זילפה. יהוא מתיישב במקומו. לפי רמז נחפז חייל א' להניח מגש לפניו. יהוא בוצע לחם, מחלק לזילפה, לקטורה ולזיף המרוחק על הכסא)

יהוא: זיף! למה אתה שם.... בוא לכאן.

(זיף אינו נע)

יהוא: נוח לך שם?

(זיף אינו מגיב)

יהוא: דרך ארוכה עשיתי כדי לשבת כאן, זיף... על הכסא הזה.

ליד השולחן הזה...

(הוא לועס לבדו מהלחם. קטורה ממשיכה לצחוק. זילפה קפואה)

יהוא: אבל חשבתי שיהיה בו משהו... יותר. אחר...

(שתיקה)

יהוא: כל המשפחה!

(פאזזה. קטורה צוחקת. יהוא מגיב לכך)

יהוא: מהיום, הנערה המלווה שלך, זילפה... היא לא כמוך

זילפה. ניסיתי להציץ לתוכה דרך האמצעים הבדוקים

והידועים לך כבר ומהיכן שלא חתרתי, נתקלתי בצחוק...

את רואה את הצחוק הזה...

(ואמנם קטורה מחניקה בתוכה צחוק. נדמה שגם שני החיילים המשרתים

סביב השולחן מבליעים צחוק המחלחל בתוכם, כאילו הם וקטורה שותפים

לידיעה כלשהי, שלהם בלבד)

יהוא: זה מה שנקרא להיות צעיר, זילפה... אה, קטורה? מצחיק,

מה? מה מצחיק? למה?

(יהוא מפנה בחדות ראשו אל החיילים כחושד בהם שהם מקורו של הצחוק)

יהוא: תדעי, זילפה, אלה מפחידים אותי יותר מכולם... דווקא הם. העתיד.

(הוא נשען אחורנית. דממה מסביב לשולחן. יהוא מתופף באצבעותיו על השולחן).

יהוא: ארמון יזרעאל בשלוות הצהריים שלו...

(מוסיקה מתחילה. יהוא אינו יודע מה עכשיו. השתיקה מכבידה עליו)

יהוא: לא מזכיר לך את חילופי העונות, זילפה? היום אני. אתמול יהורם. אנחנו מוזיאון של הזמן, לא? אה?

(זילפה אינה מגיבה. פאזזה)

יהוא: אז מה הייתם עושים ביחד, זילפה? עם יהורם. מה זוג עושה בצהריים בארמון?

(שתיקה)

יהוא: נו!... מה? דיברתם?

זילפה: דיברנו.

יהוא: צחקתם?

זילפה: צחקנו.

יהוא: השקתם עציצים?

זילפה: השקנו...

(שתיקה)

יהוא: גם אנחנו נשקה.

(פאזזה)

יהוא: נו, זיף. בוא. בוא... הנה אנחנו ביחד, בחוג מצומצם. אינטימי. אפשר להרגיש נוח... לדבר...

(שתיקה)

יהוא: לדבר. לדבר... מה היה... מה ראינו, מה עשינו. מה נשמע. לדבר... שיחה... כמו כולם...

(שתיקה)

יהוא: בלי צחצוחים. בלי פחד.. לדבר. פשוט.. מהלב...

(שתיקה)

יהוא: לדבר!!

(פאזזה)

יהוא: זיף! שב כאן לשולחן!!

(מרמז אל החיילים, השנים מובילים את זיף ביניהם ומושיבים אותו על כסא סמוך ליהוא. זיף נראה כמי שאינו מבין מה מתרחש סביבו. יהוא תוחב לחם לפיו, אבל זיף אינו לועס והלחם נשאר תקוע ובלט מפיו)

יהוא: מה יש לך? ... אתה חולה?

זילפה: הוא לא זוכר, אדוני.

יהוא: מה הוא לא זוכר.

זילפה: הכול, אדוני.

יהוא: לא שמעתי על דבר כזה.

(הוא מתבונן בזיף בתשומת לב)

יהוא: בגלל הראשים זיף?

(שתיקה)

יהוא: לא. אתה הבאת אותם אלי. עמדת על רגליך. דיברת. לא.

זה לא היה הרגע, נכון?

(שתיקה)

יהוא: אבל אולי הייתה זו האצבע שהפניתי אליך, זיף. לא

המעשה עצמו, אלא הציור שלו לפני הקהל. כן. כן...

אבל אתה בעצמך יודע, מי אם לא אתה, חכם של אחורי

הקלעים, מישהו חייב לקחת את האשמה. מלך לא יכול

לדבר על מזג האוויר שלך מעל ערימת גופות כזו... אבל זו

הייתה הצגה זיף. משחק. היית צריך לזהות אותו מורה

גדול שכמוך. מי לימד אותי את הסגנון? מי לימד אותי

אתהצורה הנאה של הדברים? ידעת שאני לא מתכוון

אליך, ממש, בשר ודם. אני צריך אותך. עם מי יש פה

לדבר? אתה ראש השרים!

זיף: זה שולחן. זה לא כסא. זה שולחן.

(יהוא נרתע. שתיקה. מפנה מבטו לזילפה)

- יהוא:** אז זה אני ואת זילפה... נטייל בגן, נשוחח... אבל למה הצבע הזה על הפנים שלך? אי אפשר לראות מי את!
- זילפה:** כך דרשת, אדוני.
- יהוא:** פרצופים כאלה היו לי מספיק באורות! תמחקי את הצבע הזה!
- (זילפה, בתנועה לאה מתחילה להסיר את האיפור)
- יהוא:** בשביל זה טיפסתי לכאן? בשביל שולחן כזה כל הדרך מהגלעד ליזרעאל? בשביל מה?
- (איטיותה של זילפה מעוררת את חמתו)
- יהוא:** למחוק! שנראה מי מתחת! למחוק!
- (שני החיילים נפנים אל זילפה בלי לשעות לידיה המנסות לדחות אותם. הם מתחילים למחות את האיפור מעל פניה בכוח, משתמשים בחלקים מבגדיהם. יהוא נפנה בפראות את קטורה)
- יהוא:** למה את לא מטפלת בו? לא שמעת? ילדים צריכים לדאוג להורים שלהם! כבד את אביך ואת אימך! למען יאריכון ימיך למען יאריכון ימיך, קטורה! למען! הכבוד לא משוטט לבד בלילות.
- (ובזעם הוא פונה לצאת, שני החיילים אחריו. הוא עוצר)
- יהוא:** את הבת שלו, קטורה - את תחזירי לו את הזיכרון. אם הוא חי - אז הוא זוכר. שכנעי אותו קטורה. כי אם לא יחזור להיות זיף, זיף איתו אשב לשיחה, אני לא צריך אותו יותר. ניתן אותו לחיילים וגמרנו. גמרנו! כי מה הטעם להמשיך ולעשות מה שכבר עשינו. מה הטעם, אם הדברים הם רק כמו שהם נראים.
- (ובחימה הוא יוצא אל החשיכה. קטורה נפנית אל זיף)
- זיף:** זה שולחן. שולחן גדול. כסא קטן.
- קטורה:** אתה זוכר אבא, מתי שהלכתי לאיבוד בדרך לחברון? ואתה ואמא חשבתם שכבר איבדתם את התינוקת שלכם, שאני מתה?...?
- זיף:** אשה טובה...
- קטורה:** קטורה שלך, אבא. זוכר?

- זילפה:** מה את עושה לו...
קטורה: ... ומתי שחזרתי, הכית אותי עד שכמעט הרגת אותי
שוב... זוכר?
- זילפה:** למה את מטרידה את האיש המסכן הזה? למה את רוצה
שיחזור?
- זיף:** אני טוב היום.
- קטורה:** מספיק! אפילו פרה. פרה שצוחקת בבית המטבחיים, בלי
זיכרון, בלי דעה, בטמטום, אפילו לה יש רגש אל העגל
שלה. אל ההמשך שלה. אני ההמשך שלך, אבא.
- זילפה:** הוא לא כמוך, קטורה. הוא לא יכול. תני לו מנוחה!
- קטורה:** הסתכלי עליו, גברתי.. זה מה שאת מאחלת לאבא שלי?
למה אינך מאחלת את השכחה הזאת לעצמך? ... לא. את
ממשיכה. גם אני, גברתי.. אני רוצה להמשיך...
- זיף:** כסא!
(קטורה מושכת את הכסא תחתיו, משליכה אותו והוא נשבר, ממש כמו
בתמונה הראשונה)
- קטורה:** ועכשיו מה? מה זה? מה אתה רואה. כסא? שולחן? ... לא.
לא. נזכור הכול אבא. מלכים יבואו אליך והכול יחזור כמו
מקודם. אבא, אבא, בוא איתי. אנחנו נזכור הכול ובערב
נספור ביחד כוכבים.
- (היא מחבקת את זיף תוך דבריה והוא כורך ידיו סביבה כשהיא יושבת על
ברכיו. יהוא חוזר פנימה בצעד מהיר. שני החיילים אחריו. יהוא נראה להוט.
רעיון חדש על במוחו. זילפה מנתקת את קטורה מזיף ומושכת אותה הצידה)
- יהוא:** נו? נו? כלום, אה? ... אין דבר, זיף. אם אינך יכול אצלנו...
תן לי לעורר אותך. תן לי. שב.
- יהוא:** על מה מדברים בארמון זיף? מה יש כאן שאין במחנות
בהרים?
- (יהוא מוציא בשמחה עציץ ובו ביגוניה ומעמיד אותו על השולחן)
- יהוא:** ביגוניות ומזג אויר.
(זיף מתייחס לעציץ)
- זיף:** כסא.

יהוא: כסא.

(יהוא מתיישב על כסאו, מושיב את זיף על ברכיו. מרים את העציץ מול עיניו)

יהוא: ביגוניות, סוג של פרחים, זיף... פרחים... צבעים, עלים, הגבעול.. האדמה, הא? מה עוד? ... תגיד אתה זיף?

(זיף דומם)

יהוא: פרחים... נו, מה? מה? ...

(זיף דומם)

יהוא: אין דבר. מזג האוויר!... גשם, רוח, שמש, עננים? עננים. מה עוד?.. שלוליות... מה יש בשלוליות? ... מה זיף? ...

(זיף קם, עושה תנועות בלתי ברורות, מחווה כלפי פלג גופו התחתון)

יהוא: להתכוון מה? ... מה!... להשתין? להשתין? טוב מאוד.

אנחנו מתקדמים. תלך להשתין.

(זיף קם באיטיות ופונה בצעד איטי ממשטח השיש אל החשיכה. יהוא מרוצה בהצלחתו היחסית קורא אחריו)

יהוא: עוד תהיה מלך, אצלי, זיף!

(מניד בראשו מרוצה. שתי הנשים דוממות. יהוא ממשיך לקרוא אל החשיכה)

יהוא: עוד נספר ביחד את עלילות שומרון ויזרעאל. הביוגרפים

יסלפו, בלי בושה, רגיל.. ואנחנו צריכים את האמת, הא?

כי מוזר זיף, איך כדי להבין מה עשינו, אנחנו צריכים

לספר את הסיפור מהתחלה... צייר מצייר ילד בזרועות

אביו ופתאום אנחנו מגלים מהי אהבת אב...

(יהוא חוזר לשבת בכסא. ממתין, קטורה, זילפה והחיילים דוממים. יהוא נעשה קצר רוח)

יהוא: נו. כמה זמן אפשר להשתין.

(איש אינו עונה לו. יהוא ממתין עוד קצת)

יהוא: זיף! זיף!!

(שתיקה)

יהוא: אולי נפל לתוך החור? ... לכו תראו.

(שני החיילים יוצאים מהמקום בו יצא זיף את משטח השיש. יהוא נשאר במקומו. כעבור זמן קצר של שתיקה, חוזרים שני החיילים כשהם נושאים את זיף ביניהם אלא שראשו, עטוף בבד ספוג דם. זה הסימן הידוע למוות בהצגה. זיף התאבד. החיילים משכיבים את זיף על השולחן לפני יהוא)

יהוא: ברחת ממני, זיף... ודווקא התחלנו יפה... ממזר זקן...

ברחת מעצמך והשארת אותי...

(קטורה מתקרבת אל גופת אביה. זילפה מושכת אותה אחורנית כמעט אל מחוץ למשטח השיש. יהוא אחרי שתיקה של זעם, מתקרב אל השולחן וזורק את גופו של זיף לרצפה. הגופה נופלת לצד השולחן. יהוא מתיישב לבדו על כסא המלך. מציץ לעבר החיילים הדוממים)

יהוא: אתם נשארתם לי...

חייל א': מתאימים לכל תפקיד, אדוני.

(הבחילה ניכרת על פניו של יהוא, ואף על פי כן...)

יהוא: יש איזה משחק? משהו?...

(חייל א' מוציא מהשולחן לוח משחק שש-בש. הוא וחייל ב' פותחים אותו על השולחן. יהוא מסדר את הג'יטונים בצידו שלו. החיילים הניצבים זה לצד זה ליד השולחן, מסדרים את הג'יטונים בצידם שלהם. יהוא נשען על ידו שמרפקה על השולחן כשהוא משליך את הקוביות. גם החיילים משליכים את הקוביות. החיילים זוכים ומתחילים. זורקים שוב את הקוביות. מזיזים ג'יטונים. יהוא משליך את הקוביות. מזיז בצידו את הג'יטונים. חשיכה יורדת על משטח השיש. מהחשיכה נשמעים קולות הג'יטונים הנחבטים בלוח המשחק וקול הקוביות המתגלגלות).